

Iulian Gamentz

Cuvântul care mă însoțește

volumul II

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ S.A.

București, 2020

un 10 Mai imaginar

azi m-am trezit și calendarul mi-a strigat:

mâine e cea mai importantă zi din an!
mi-am ridicat privirea către sus și-am suspinat.
mi-am adunat la piept ambele mâini și m-am rugat!
dintr-un albastru cu lumina rară,
El m-a privit și mi-a trimis un zâmbet,
m-a mângâiat cu o rază și o primăvară,
s-a așezat discret, direct și cu al Lui regret.
atunci, o lacrimă regală, mi-a căzut pe frunte,
și-am auzit o șoaptă specială,
recunoscut-am glasul Lui Mihai I:

– iubiți romani, din curte, de aici, de la Palat,
să nu uitați, cum v-am mai spus,
de la copii, noi țara am împrumutat!

atunci, din nou, în sus eu am privit și m-am rugat:

– Doamne, te rog, să-mi împrumuți Regele meu frumos,
doar pentru mâine, până la asfințit de soare, la Palat!

și cerul s-a deschis, și-a coborât în mod miraculos.

stau sub copacul meu retras și îl privesc,
e în balcon și ține brațele deschise către noi,
împrăști iubire peste tot, în mod dumnezeiesc,
și ne vorbește rar: „Mereu vă voi iubi pe voi!”.

îți mulțumim, Rege frumos și bun,
în fiecare clipă mă gândesc să Te răzbun,
cât ai trăit cu noi, aici, tot timpul ne-ai iubit,
în timp ce politrucii, premeditat, ne-au învrăjbit.

de ziua ta

În fiecare an, când iunie își schimbă ziua-n cifra nouă,
îmi amintesc de tot ce-nseamnă un părinte implicat,
emoțiile și recunoștința mea, cu brațele întinse amândouă,
te-mbrățișează, îți mulțumesc, curat și simplu,
deloc sofisticat.

nu te-ai gândit de două ori să poți să-mi dăruiești,
nu ți-a fost greu să faci din imposibil o datorie îndeplinită,
nu ai greșit, nu am să-ți reproșez cum ai ales să-mi îndeplinești,
copilăria, educația, susținerea, atenția, din umbra-ți chibzuită.

azi îndeplinești o zi cu opt decenii pline de mândrie și succes,
azi stai alături de partenera ta, colega ta, iubita visurilor tale,
tot azi ești mândru de copii și de nepoți, fii fericiți, fă-o-n exces,
poți, în concluzie, tot azi, să te îmbraci în toate complimentele!

suntem cu tine, de ziua ta, doar virtual și totuși cu inimile împreună,
suntem departe, cu ochii umezi, cu vină clară, dar îți promitem azi,
că viața are sens să meargă mai departe,
că în curând drumurile ni-se adună,
repatrierea e un proiect aproape-ndeplinit,
e o demisie din loja de nomazi.

acum închide-ți ochii, imaginează-ți că împrejur îți suntem lângă tine,
eu cu Daiana și nepoții tăi, toți cei din ceruri și toți cei prezenți,
cu brațele deschise, cu dragostea curată,
cu notele ce îți urează și nu se pot abține,
mulți ani trăiască, ani fericiți cu cei de aici și cei plecați,
mulți ani și fără emigranți!

te iubim, tată, bunic, soț și prieten devotat, o facem în fiecare clipă,
te vrem cu noi ani buni, să fim în continuare, împreună, în echipă!

IG – 8 iunie '18, Montreal

pod și lumini

acea rază de asfințit,
acel oraș printre structuri,
printre poduri trepidante,
stă nemișcat, în ape ogindit.

același munte, veșnic și Royal,
același fluviu, atât de magistral,
acea seară târzie de vară,
acea mânășă ancestrală...

sunt prinse toate,
într-un minut de cadre răsfățate,
cu rază, culoare, miraj american, cu sunete suave de vioară,
cu cai putere, cu drumuri obosite și emigrare-amară!

a mai trecut o zi, mult prea grăbită, peste podul vieții,
a mai rămas din timp un anotimp, o rază cât un pod,
un asfințit aparținând tristeții,
azi Dumnezeu a mai chemat la El câțiva părinți,
sătui de așteptare și speranță,
măine în zori ne vom trezi săraci de ei,
fără dojană, fără sirene și-ambulanță.

ce pod grăbit, ce fiare-ngrămadite între două maluri,
viața se scurge printre lumini stridente și prin valuri,
ce optimist se vede când încă mai exista inerție,
mă uit în spate și văd imagini suprapuse de beție,
privesc în față, n-a mai rămas prea mult din pod,
ce de mașini grăbite, aliniate de acest exod...!

IG – 11 iulie '18, Montreal

singurătate

ieri am survolat oceanul într-un avion grăbit,
cerul n-a avut culoare, norii n-au mai fost pufoși,
singur, supărat, apatic m-am simțit îmbătrânit,
nimeni nu mi-a mai zâmbit, am trecut neobservat,
stewardesa insistentă mi-a spus că sunt deprimat.

am ajuns apoi la locul care nu mi-a mai plăcut,
am ieșit pe plajă singur, și-am intrat în apa mării,
m-am privit în luciul apei, nu m-am mai recunoscut,
apoi m-am întins pe apă și-am văzut în sus istorii,
am închis o clipă ochii să mă simt satisfăcut...

un lătrat mic de pe plajă m-a trezit din amorțeală,
am scuipat în grabă apa și-am sărit din somn și vis,
căutând și alergând, obosit, dezamăgit, am simțit o fierbințeală,
mi-am târât încet mișcarea, prin nisipul greu, fierbinte,
năpădit de amintiri, sufocat de dorul ei, apăsător pe gât de ieri,
m-am lăsat prin amintire, ca să mi se-arate iară, ca să îmi aduc aminte.

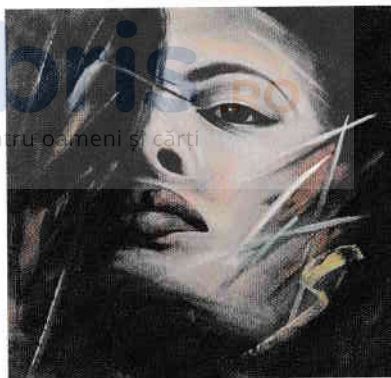
am ajuns apoi în casă și-am privit marea albastră,
apoi am văzut grădina, pomii plâng de dor cu mine,
cerul nu mai vede marea, marea nu știe ce-i cer,
oare cine mă va crede, cine mă va ajuta, cine boala să-mi aline,
cine să o-nlocuiască, cine-i omul cel urât îmbrăcat în pivnicer!?

am dormit o zi și-o noapte c-am sperat să fiu cu ea,
m-am trezit în miez de noapte transpirat și fără vise,
cerul negru-n-depărtare se aprinde de furtună,
lângă mine nu e nimeni, fericirea se oprișe!

ce mă fac cu mine singur, cum să fac timpul s-alerge!?
cum să schimb negru-n culoare, cum să schimb urletu-n cântec?!
ce urgie, așa de-odată, am pierdut două catarge,
velele sunt rupte toate, ce teroare, ce amestec!

lasă-mi Doamne energia, proiectează-mi poezia!
pe albastrul cerului, pe mare și pe nisipuri,
în port și la banca mea, ca să poată continua...
fă-mă să le văd într-una, lasă-le în preajma mea,
să le simt în somn lipite, să mă joc în părul lor,
mulțumesc-ți ție Doamne că-mi dai voie să rămân,
locul meu e lângă tine, locul armoniilor !

IG – 23 iulie'18, Cap d'Ail

gând de vineri

s-a făcut din joi, iar, vineri,
nu te mai aștept la fel,
nu am pregătit nimic,

din păcate, el nu-i el.

m-am gândit de-o vreme-ncoace,
cine-s eu și cine ești!?

n-am găsit răspuns să-mi placă,
eu sunt nimeni pentru tine,
tu ești tot în viața mea,
dacă-aș lua-o de la capăt,
tot pe tine eu te-aș vrea.

tu alergi în mintea mea,
îmi apari unde privesc,
tu ești oglindirea lunii,
ești steaua ce o zăresc,
frunza ce se mișcă-n parc,
lebăda ce-și mișcă coada,
pasarea ce-mi cântă cântul,
norul de deasupra mea,
gândul ce nu mă mai lasă,
soarele ce-mi încălzește,
rugămintea din sculare,
rugăciunea din culcare.

mă gândesc mai des ca ieri,
să-mi las crucea rezemată,
să înțeleg că viața ta,
pentru mine, cum îmi place,
nu mai are loc în ea.

sunt din ce în ce mai singur,
mă trezesc cu lacrima,
împing zilele și sper,
să adorm mai mulțumit,
să visez măcar în somn,
cum mi-ar plăcea să trăiesc,
cum mi-ar plăcea să zâmbesc.

ieri, o fată zâmbăreață,
mi-a spus că-i place de mine,
pare că poate să-mi dea,
tot ce mi-am dorit mereu,
pare că mă poate duce,
să cunosc, acum, în fine,
viața ce-a lipsit din mine,
așteptându-te pe tine.

i-am zâmbit cu dragoste,
ochii mi s-au umezit,
măgulit de vorba ei,
n-am știut cum să-i răspund...
mama m-a nvățat, ce-i drept,
am privit-o-n ochi, cu mine,
și i-am spus că-n viața mea,
nu te am decât pe tine.

două lacrimi i-au plecat,
și-a mărturisit cu tremur:
– ce e bun în viața mea,
e luat de soția ta.